

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Mgr. L. L.**, zastoupen JUDr. Jiřím Novákem, advokátem se sídlem Sokolská 60, Praha, adresa pro doručování: AK Brož & Sokol & Novák s. r. o., T. G. Masaryka 11, Přerov, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2011, čj. BC945-2/99/3/9/2011-SŘ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 6. 2013, čj. 29 A 43/2011 - 97,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

**I.
Vymezení věci**

[1] Stěžovatel je obchodním ředitelem a členem představenstva Templářské sklepy Čejkovice, vinařské družstvo. Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Brně (správní orgán I. stupně) uložila stěžovateli rozhodnutím ze dne 1. 2. 2011 podle § 19 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, pořádkovou pokutu ve výši 50.000 Kč za to, že způsobil, že kontrolovaná osoba Templářské sklepy Čejkovice (dále též jen „Templářské sklepy“) nesplnila povinnost podle § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole. Stěžovatel totiž neposkytl dne 2. 12. 2010 součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků, kteří nebyli vpuštěni do skladu hotových výrobků, a nebyla jim předložena vinařská evidence.

[2] Žalovaná shora rubrikovaným rozhodnutím zamítla stěžovatelovo odvolání a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že doplnila úvahy o závažnosti spáchaného skutku.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou ke krajskému soudu, který ji v nařízeném jednání dne 18. 6. 2013 zamítl. Ve svém rozsudku krajský soud vycházel z toho, že se jednalo o následnou kontrolu, kterou musely Templářské sklepy Čejkovice jako kontrolovaná osoba očekávat. Požadovaná součinnost žalobce spočívala pouze v předložení evidenčních knih a umožnění vstupu do skladových prostor, nikoliv v podání odborných stanovisek nebo vysvětlení. Uvedl, že kontrolu považuje za řádně zahájenou, pokud byla oznámena žalobci, který byl jako obchodní ředitel a člen vysokého managementu Templářských sklepů nejkompetentnější osobou přítomnou na místě kontroly. Na danou situaci soud použil přiměřeně závěry uvedené v rozhodnutí NSS ze dne 27. 9. 2006, čj. 2 As 50/2005 - 23. Z § 15 obchodního zákoníku ve spojení s § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole dovedl, že žalobce byl povinen umožnit inspektorům vstup do kontrolovaného objektu a předložit jim požadované evidenční knihy. Měly-li Templářské sklepy zvoleného zmocněnce, na věci to nic nemění, neboť udělená plná moc nezabavuje zmocnitele schopnosti jednat svým jménem sám. Poučení poskytnuté žalobci správním orgánem I. stupně na začátku řízení jeho práva zlepšilo, nikoliv zhoršilo. Specifická forma řízení o pořádkové pokutě je také důvodem, pro který jsou nedůvodné žalobcovy námitky ohledně neprovedení důkazů, které byly navíc nezpůsobivé přispět k objasnění věci, a nesprávného způsobu provedení listinných důkazů. Dále krajský soud uvedl, že uloženou sankci považuje po doplnění argumentace žalovanou za dostatečně odůvodněnou a přiměřenou. Nepříhlédnutím k žalobcem navrhovaným polehčujícím okolnostem správní orgány nevybočily ze zákonných mezí při individualizaci sankce. Krajský soud shledal také jako důvodnou přetěžující okolnost, že žalobce nepustil kontrolory do skladovacích a výrobních prostor, „*ačkoliv mu v tom nebránily žádné závažné skutečnosti*“, a jako nedůvodnou tak odmítl námitku žalobce, že se jedná o dvojí přičítání těžké skutečnosti.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu rozsáhlou kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Primárně opakovaně namítá, že nebyl oprávněnou osobou, vůči které mohl správní orgán I. stupně provést (následnou) kontrolu ve smyslu § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole a tedy požadovat součinnost. Většinu vznesených námitek uplatnil již v žalobě. Své námitky rozdělil do několika skupin: na námitky týkající se nezákonně zahájené kontroly, neoznámení zahájení kontroly předem, nutnosti fyzické přítomnosti zástupce kontrolované osoby při kontrole. Poslední námitky se týkají sankce, jednak pokud jde o neposkytnutí poučení ze strany správního orgánu I. stupně ohledně výše pokuty, kterou bylo lze uložit, jednak pokud jde o její přiměřenost a nepřezkoumatelnost odůvodnění jejího uložení.

[5] Vady napadeného rozsudku krajského soudu pak spatřuje v jeho nepřezkoumatelnosti (otázka oprávnění stěžovatele jednat jménem či v zastoupení kontrolované osoby v průběhu kontroly, dále tvrzení, že stěžovatel měl v průběhu kontroly právního zástupce, otázka zneužití správního uvážení ve vztahu k přiměřenosti sankce, a nezohlednění polehčujících okolností), a dále v tom, že krajský soud vyložil rozsudek NSS, čj. 2 As 50/2005 – 53, z něhož stěžovatel vycházel, zejména pokud jde o rozsah § 12 odst. 2 zákona o státní kontrole, příliš extenzivním způsobem a nesprávně. Stěžovatel není pověřen řízením Templářských sklepů Čejkovice, a není proto zmocněn ke všem úkonům, ke kterým při řízení běžně dochází. Pokud krajský soud

pokračování

dospěl k závěru, že stěžovatel byl v rámci řešení běžných záležitostí družstva oprávněn i ke komunikaci s orgány veřejné moci, týkají-li se činnosti družstva, považuje to stěžovatel za závěr mylný, nesprávný a v rozporu s dosavadní soudní praxí.

[6] Konečně, stěžovatel se neztotožnil ani se závěry krajského soudu ohledně moderace výše pokuty a považuje je v tomto rozsahu za nepřezkoumatelné.

[7] Dne 1. 8. 2013 stěžovatel doplnil kasační stížnosti o námitky týkající se vad výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jeho nepřezkoumatelnosti. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje za nezákonný, neboť z něj není jasné, jakého jednání se vlastně stěžovatel dopustil. Žalovaná a potažmo krajský soud prý tomu nevěnovaly dostatečnou pozornost.

[8] Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti

[9] Žalovaná ve vyjádření ze dne 9. 9. 2013 ke kasační stížnosti nesouhlasí s výkladem stěžovatele, že orgán dozoru by mohl provádět kontrolu pouze v případě, že je v místě kontroly přítomen statutární orgán či zaměstnanec přímo odpovědný za příslušný kontrolovaný úsek. Tento výklad by vedl k závěru, že by kontroly v převážné míře nemohly být prováděny vůbec. Z pohledu žalované je rozhodující skutečnost, že stěžovatel odmítl poskytnout jakoukoli součinnost při kontrole s odvoláním se na svojí nekompetentnost, aniž by však vyvinul snahu tento nedostatek odstranit.

[10] Dále se žalovaná vyjádřila konkrétně k jednotlivým kasačním námitkám. K námitce nezákonného zahájení kontroly, resp. neexistence potřeby „překvapivosti“ následné kontroly, žalovaná nepopírá, že orgán dozoru může kontrolu předem avizovat, je-li to s ohledem na předmět kontroly účelné, avšak to ještě nezakládá povinnost všech dozorových orgánů takto činit. Jistá míra překvapivosti při kontrolách je nutná; v daném případě o to víc, pokud do skupiny kontrolovaných skutečností spadá také kontrola povinnosti vést vinařskou evidenci přímo v zařízení, kde se skladují produkty, dle čl. 38 bodu 2 nařízení (ES) č. 436/2009.

[11] Pokud jde o námitku nezbytnosti přítomnosti kontrolované osoby při kontrole, poukázala žalovaná na to, že inspektoři požadovali pouze umožnění vstupu do skladu a předložení vinařské evidence. Naopak, inspektoři nevyžadovali žádné konkrétní informace týkající se skladování hotových výrobků či vedení evidence. Skutečnost, že stěžovatel není přímo odpovědný za vedení skladu a vinařské evidence, ho ještě nezabavuje povinností poskytnout součinnost. Navíc žalovaná zdůraznila, že stěžovatel nejenže neumožnil přístup do skladu, ale nevyvinul ani nejmenší snahu o to, aby tento přístup zajistil jinak.

[12] Žalovaná nesouhlasí ani s tvrzením stěžovatele, že nebyl náležitě poučen o výši sankce podle § 4 odst. 2 správního řádu. Požaduje-li cit. ustanovení poučení přiměřené a stěžovatel byl poučen o možném postihu pořádkovou pokutou, zastává žalovaná názor, že požadavek na přiměřenost poučení o právech a povinnostech byl tím naplněn. V této souvislosti odkazuje také na osobní poměry stěžovatele (vysokoškolské vzdělání, vedoucí funkce), které dle názoru žalované předpokládají určité povědomí o tom, v jakých rádech se pořádkové pokuty pohybují, případně nic stěžovateli nebránilo se na tuto skutečnost přímo doptat inspektorů.

[13] Ostatní námitky stěžovatele považuje žalovaná za pouhé fabulace, anebo odkázala na vyjádření, která uvedla v průběhu předchozího řízení. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaná navrhuje, aby zdejší soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

IV.

Právní názor Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti, a to v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); vady, kterými byl povinen se zabývat i bez návrhu, byly součástí kasačních námitek.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] V projednávané věci zahájili inspektoři správního orgánu I. stupně kontrolu u Templářských sklepů Čejkovice jako kontrolované osoby (zaměstnavatel stěžovatele) poté, co ji na základě předchozí kontroly uložili opatření k nápravě. Obsah oznámení o zahájení následné kontroly, jakož i skutečnost, že stěžovatel k provedení kontroly neposkytl součinnost, jsou mezi účastníky řízení nesporné. To, co stěžovatel naopak od počátku činí sporným je, zda oznámení o zahájení kontroly učiněné vůči němu bylo možno považovat za oznámení kontrolované osobě. K tomu stěžovatel namítá, že rozsudek krajského soudu trpí nepřezkoumatelností. Úkolem zdejšího soudu je tak posoudit, zda krajský soud dospěl ke správnému závěru, pokud shledal zahájení kontroly za zákonné [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., **IV.B.**], resp. zda své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnil [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., **IV.A.**]. V další fázi se zdejší soud zaměřil na námitky, kterými stěžovatel namítá nepřiměřenou výši uložené pokuty a procesní postup, který jejím uložení předcházela [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., **IV.C.**].

[17] Pro úplnost je podstatné též uvést, že několik soudních sporů v současnosti vedou před zdejším soudem, jakož i Krajským soudem v Brně, samotné Templářské sklepy Čejkovice. V právě projednávané věci však předmětem řízení nejsou přímo práva a povinnosti tohoto vinařského družstva jako kontrolované osoby, nýbrž práva a povinnosti stěžovatele, jakožto člena statutárního orgánu kontrolované osoby, který odmítl poskytnout součinnost správnímu orgánu při kontrole u kontrolované osoby a byla mu za to uložena pořádková pokuta podle § 19 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění platném do 31. 12. 2010.

IV.A.

Posouzení námitek nepřezkoumatelnosti

[18] Nejdříve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti. Pokud by byl napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, obecně by to byl důvod, pro který by musel zdejší soud napadené rozhodnutí zrušit. Stěžovatel tvrdí, že krajský soud učinil nepřezkoumatelné závěry ohledně otázky oprávnění stěžovatele jednat jménem či v zastoupení kontrolované osoby v průběhu předmětné kontroly, otázky zneužití správního uvážení ve vztahu k přiměřenosti uložené sankce, a ohledně polehčujících okolností. Dále krajský soud vyslovil, že stěžovatel měl v průběhu kontroly právního zástupce, aniž by toto jakkoliv vyplývalo z učiněných skutkových zjištění. Konečně, stěžovatel považuje za nepřezkoumatelné též úvahy krajského soudu, pokud jde o otázku zákonnosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

pokračování

[19] Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů je vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (k tomu srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS nebo ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, jakož i v důsledku jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[20] Jde-li o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, kterou uplatňuje stěžovatel, je odůvodnění rozhodnutí nepřezkoumatelné tehdy, pokud předmětné rozhodnutí neobsahuje důvody založené na skutkových okolnostech případu, o něž krajský soud opřel své závěry. Takovými vadami mohou být mimo jiné případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Za takové vady naopak nelze považovat dílčí nedostatky odůvodnění, pokud jsou hlavní důvody konkrétních závěrů z rozhodnutí jasně seznatelné: „*S tímto kasacním důvodem je však nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení (v případě nositelů veřejných subjektivních práv je ve hře též jejich základní právo na rozhodnutí věci bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; č. 209/1992 Sb.), a koneckonců ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy, nemluvě o nákladech, jež jsou se soudním přezkoumáním spojeny. Proto by ke kasaci rozhodnutí krajského soudu měl Nejvyšší správní soud přistoupit teprve tehdy, nelze-li jeho nesrozumitelnost jinak než kasací odstranit, tzn., nelze-li nesrozumitelnost rozsudku odstranit výkladem, s přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům soudu a účastníků řízení*“ (viz rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013 – 25).

[21] Krajský soud se otázce zákonnosti zahájení kontroly oznámením této skutečnosti stěžovateli věnoval na s. 16 – 21 svého rozsudku, tj. v rozsahu téměř 5 stran formátu A4. Pečlivě se přitom zabýval všemi námitkami, které stěžovatel v žalobě uplatnil. Z převážné části vycházel z dřívější judikatury zdejšího soudu, zejména rozsudku čj. 2 As 50/2005 - 53, dle kterého za součást běžného provozního řízení pobočky lze jistě považovat i komunikaci s orgány veřejné moci, týká-li se její obsah výlučně činnosti pobočky samotné. V rámci citace v příslušných částech zdůraznil, jakým způsobem se ta která argumentace citovaného rozsudku NSS vztahuje na případ stěžovatele. Jeho závěry jsou logické a zcela přezkoumatelné, nelze proto přisvědčit námitce nepřezkoumatelnosti v této otázce.

[22] Pokud jde o přezkoumatelnost závěrů krajského soudu týkajících se sankce, zdejší soud ani zde neshledal jakékoliv pochybení ze strany krajského soudu. Na s. 26 se krajský soud jednak věnuje námitce nepoučení o maximální možné pokutě za neposkytnutí součinnosti, a dále též otázce její přiměřenosti. Z uvedených závěrů jasně vyplývá, z čeho vycházel (z protokolu o kontrole ze dne 2. 12. 2010) a jakou úvahou se řídil. S tímto závěrem krajského soudu se navíc zcela ztotožňuje i zdejší soud (k tomu viz blíže bod **IV.C.**, níže).

[23] Námitky nepřezkoumatelnosti ve vztahu k tvrzení o nezohlednění polehčujících okolností krajský soud vypořádal na s. 29 a částečně na s. 30 napadeného rozsudku, a dále též v rámci odůvodňování námitky nepřiměřenosti výše udělené pokuty na stranách bezprostředně předcházejících. Uvedl, že rozhodně nelze považovat za polehčující tu skutečnost, že kontrola nebyla oznámena předem. K efektivitě kontroly ve zjišťovací fázi je nutná její překvapivost, aby kontrolovaná osoba nemohla účel kontroly zmařit tím,

že by skutečný stav věci před jeho zjištěním rychle zaretušovala. Za těchto podmínek proto nelze ani odkazovat na povinnost stanovenou v § 4 odst. 3 správního řádu. Krajský soud připustil, že okolnost, že stěžovateli dosud nebyla uložena pořádková pokuta, by mohla být považována za polehčující. Tuto okolnost však správní orgány nezohledňovaly. V odůvodnění sankce však uvedly, jaká kritéria vzaly do úvahy a jak tyto zvyšují význam deliktu. Správní orgány k tíži stěžovatele zhodnotily především závažný následek jeho jednání. Neumožnění vstupu do prostor, kde má být kontrola provedena, patří jistě k nejzávažnějším způsobům porušení § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole, který zcela znemožňuje provedení kontroly. Z tohoto důvodu krajský soud neshledal vybočení z mezí správního uvážení.

[24] Z uvedených závěrů krajského soudu opět jednoznačně vyplývají úvahy, kterými se při posuzování této otázky řídil. Stěžovatel dostal odpovědi na vznesené námítky, které mu krajský soud poskytl srozumitelným způsobem; fakt, že s nimi stěžovatel nesouhlasí, nezpůsobuje ještě jejich nepřezkoumatelnost ve smyslu výše citované a dlouhodobě zastávané judikatury zdejšího soudu.

[25] Stěžovatel namítl, že tvrzení krajského soudu o tom, že měl právního zástupce, je nepřezkoumatelné. Žádného právního zástupce v té době neměl. Uvedené tvrzení zmínil krajský soud na s. 26 napadeného rozsudku v rámci rubriky Nepoučení o výši pokuty. Z protokolu o provedení kontroly jasně vyplývá, že o možnosti uložení pokuty byl poučen a tuto skutečnost stěžovatel ani nerozporoval. Je sice pravdou, že krajský soud pouze stručně konstatoval, že stěžovatel měl právního zástupce a že účastníky řízení neomlouvá neznalost zákona, tuto stručnost však v daném případě nelze vyložit jako nepřezkoumatelnost, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. K tomu je nutno nejdříve podotknout, že takto učiněná námitka je do jisté míry vytržena z kontextu. Krajský soud zde pouze konstatoval skutečnost, která má i oporu ve spise, a sice, že se stěžovatel v průběhu kontroly telefonicky obrátil na právního zástupce Templářských sklepů Čejkovice jako kontrolované osoby, tj. na osobu, která je profesionálem v oblasti práva, a prokazatelně se s ní radil o dalším postupu. Nebyl tedy zcela odkázán sám na své laické znalosti či povědomí o právních pravidlech, které na danou situaci dopadaly, jak se možná stěžovatel snaží naznačit. Samotná skutečnost, že nešlo o jeho vlastního právního zástupce, proto v tomto kontextu skutečně význam z pohledu této námítky nemá. Tato námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná.

[26] Napadený rozsudek krajského soudu proto vyhověl nárokům na přezkoumatelnost úvah citovaných výše v bodech [19] a [20]. Z tohoto pohledu nelze rozsudku krajského soudu ničeho vytknout. Nejvyšší správní soud nicméně připouští, že vtělení rozsáhlé citace aplikované judikatury do samotného rozhodnutí krajského soudu není z hlediska přesvědčivosti napadeného rozsudku vhodného.

[27] Všechny námítky nepřezkoumatelnosti jsou nedůvodné.

IV.B.

Posouzení zákonnosti zahájení kontroly oznámením stěžovatele

[28] Hlavní kasační námitkou stěžovatele je, že nebyl osobou, prostřednictvím které mohla být zahájena kontrola Templářských sklepů Čejkovice, a to z důvodu, že nebyl oprávněn za toto vinařské družstvo jednat. Oznámení o zahájení kontroly mu proto nemělo být vůbec adresováno. Naopak, plánovaná kontrola měla být předem avizována, jak obvykle orgán dozoru činí v obdobných případech, čímž by byla zajištěna maximální efektivnost kontroly (tj. přítomnost oprávněné osoby a vinařské evidence).

pokračování

[29] Z předložených spisů Nejvyšší správní soud zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti. Stěžovatel je obchodním ředitelem a členem představenstva kontrolované osoby (Templářské sklepy Čejkovice, vinařské družstvo). Dne 2. 12. 2010 se dostavili zaměstnanci správního orgánu I. stupně do sídla Templářských sklepů Čejkovice za účelem provedení kontroly plnění opatření č. P074-70394/10/D02 ze dne 19. 11. 2010 uloženého na základě předchozích kontrol provedených správním orgánem I. stupně. Z protokolu o výsledku kontroly č. P076-70394/10 vyplývá, že inspektoři na místě nahlásili kontrolu stěžovateli. V uvedeném protokolu je dále zaznamenáno, že stěžovatel s odkazem na neoznámení kontroly s předstihem odmítl vpustit inspektory do výrobních a skladových prostor kontrolované osoby a předložit vinařskou evidenci bez přítomnosti JUDr. Kratochvíly (zmocněný zástupce).

[30] Z předloženého správního spisu dále vyplývá, že ke kontrole byla jedním z inspektorů (Ing. P.) přivolána Policie ČR (viz úřední záznam na č. l. 2 správního spisu), za účasti které inspektoři ústně vyzvali stěžovatele k umožnění vstupu do skladu vín k provedení kontroly a dalších úkonů s ní spojených. Poté, co se stěžovatel telefonicky spojil s právním zástupcem kontrolované osoby (není uvedeno jméno osoby), tuto žádost odmítl s tím, že není kompetentní osobou. Za této situace byl sepsán výše uvedený protokol o průběhu kontroly. Stěžovatel odmítl možnost si jej nechat přečíst, podepsat a převzít. Následně byl protokol ponechán v kanceláři Ing. Pastorka a inspektoři opustili sídlo kontrolované osoby.

[31] Poté bylo oznámením ze dne 15. 12. 2010 se stěžovatelem zahájeno správní řízení pro podezření z porušení povinnosti dle § 14 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Dne 1. 2. 2011 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, čj. BC736-4/2010, kterým stěžovateli uložil pokutu ve výši 50.000 Kč a 1.000 Kč na nákladech řízení. Odvolání stěžovatele zamítla žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku pro nedůvodnost.

[32] Stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle líčí důvody, proč nebylo možno prostřednictvím jeho osoby zahájit kontrolu vůči Templářským sklepům a požadovat po něm součinnost ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole. Ve své podstatě opakuje shodné námitky, které uplatnil již v řízení před krajským soudem. Není a ani nikdy nebyl pověřen řízením kontrolované osoby, ani ke všem úkonům ve smyslu § 30 s. ř. a 21 o. s. ř. Vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 27. 9. 2006, čj. 2 As 50/2005 – 53, dle kterého může jít jen o osobu, která je oprávněna vést pobočku jako celek. Stěžovatel však takové postavení nemá. Dle jeho názoru mohl být touto osobou pouze generální ředitel Ing. Pastorka nebo výrobní ředitel Ing. M., případně zmocněný zástupce JUDr. Kratochvíla. Krajský soud však vyložil tento rozsudek příliš extenzivním způsobem a neprovedl ani důkazy, které stěžovatel navrhoval a které by prokázaly, že nebyl oprávněnou osobou. Příslušní inspektoři byli informováni, kdo je vedoucím kontrolované osoby, byli přítomni i předchozí kontrole. Nelze proto užít § 15 zákona č. 531/1991 Sb., obchodní zákoník. Stěžovatel dodává, že inspektoři se nezdřáhali zahájit kontrolu ani prostřednictvím asistentky stěžovatele. V této souvislosti stěžovatel odkázal na dřívější rozsudky krajského soudu (čj. 29 A 127/2010 – 124 a čj. 29 A 128/2010 – 148), kde bylo konstatováno, že zahájení kontroly prostřednictvím asistentky ředitele bylo předčasné. Krajský soud tak porušil též zásadu legitimního očekávání. V dané věci se nelze opírat ani o § 21 o. s. ř., která vyžaduje doručování do vlastních rukou. Takovou osobou však není stěžovatel.

[33] Stěžovatel připustil jistou nutnost překvapivosti výkonu státní kontroly, ta však má své meze a lze je využívat jen tam, kde je zcela nezbytná – jinak jde o porušení zásady přiměřenosti a legality. Přestože zákon výslovně nestanoví povinnost oznámit kontrolu předem, z výše uvedené zásady lze tento postup dovodit. Obvyklá praxe kontrolních orgánů je, že k součinnosti vyzývají předem. K zajištění maximální efektivity kontroly bylo zcela v souladu se zákonem, aby správní orgán I. stupně kontrolu předem avizoval. Obdobná kontrola byla

provedena 29. 11. 2010, kdy bylo orgánu sděleno, že vinařskou evidenci má Ing. M. k dopracování. Aby nedošlo ke zmaření kontroly nepřítomností M., správní orgán měl avizovat předem a současně by byla možnost zajistit přítomnost vinařské evidence. Kontrola z 2. 12. 2010 však předem avizována nebyla. Za této situace nelze stěžovatele nutit k poskytování součinnosti, na kterou nemohl reagovat. Takovýto postup by bylo lze označit za šikanózní. Pokud správní orgán kontrolu předem neavizoval, postupoval též v rozporu s § 4 odst. 3 s. ř. Dále stěžovatel spekuluje o důvodnosti a legitimitě momentu překvapivosti.

[34] Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem krajského soudu, že fyzická přítomnost zástupce kontrolované osoby při kontrole nebyla nezbytná. Navíc se domnívá, že samotná kontrola by nic neprokázala, inspektoři by nebyli schopni se ve skladu orientovat a pokud by v důsledku toho učinili nesprávná zjištění, bylo by to k úzi stěžovatele. Závěry krajského soudu prý kladou na stěžovatele nemístné požadavky co by měl a neměl vědět, aniž by si krajský soud učinil jakékoliv skutkové zjištění o tom, jak je organizace těchto záležitostí u Templářských sklepů Čejkovice zajištěna. Stěžovatel tyto závěry považuje dokonce za nepřipustný zásah soudu do vnitřních záležitostí kontrolované osoby.

[35] K tomu zdejší soud uvádí následující.

[36] Podle § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole *[k]ontrolované osoby jsou povinny vytvořit základní podmínky ke provedení kontroly, zejména jsou povinny poskytnout součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků uvedeným v § 11 písm. a) až f) a b) tohoto zákona. Fyzické osoby nemají povinnost podle § 11 písm. d) tohoto zákona v případech, kdyby jejím splněním způsobily nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobám blízkým.* Ustanovení § 19 odst. 1 cit. zákona stanoví, že *[f]yzické osobě, která způsobila, že kontrolovaná osoba nespĺnila povinnost podle § 14 tohoto zákona, může kontrolní orgán uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč, přičemž tuto může uložit opakovaně a úhrn takto uložených pořádkových pokut nesmí přesáhnout částku 200.000 Kč (§ 19 odst. 2).*

[37] Obecně je za kontrolovanou osobu nutno považovat fyzické nebo právnické osoby, které podléhají kontrole. Tímto ustanovením je vyjádřena snaha zaručit kontrolovaným osobám, aby kontrola neproběhla zcela bez jejich vědomí. Smyslem a účelem kontrol však, tak jak konstatoval i krajský soud v napadeném rozsudku, je též využití momentu překvapení kontrolované osoby, která musí operativně reagovat na požadavky inspektorů při provádění kontroly.

[38] Pokud jde o povinnost poskytnout součinnost odpovídající oprávnění kontrolních pracovníků dle § 11 písm. a) zákona o státní kontrole (tj. oprávnění vstupovat do objektů, zařízení a provozů, na pozemky a do jiných prostor kontrolovaných osob, pokud souvisí s předmětem kontroly), ze zákona o státní kontrole, *„výslovně nevyplyvá, že kontrolovaná osoba musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly. Skutečná kontrola má totiž význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly. Trvání na osobní účasti kontrolované osoby ve všech případech by proto mohlo vést k tomu, že by prováděná kontrola nespĺnila svoji zamýšlenou funkci“* (rozsudek NSS ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 As 43/2004 - 51, č. 719/2005 Sb. NSS). Jinými slovy, pokud bylo možné zajistit smysl a účel kontroly jinak, nebylo nezbytné, aby při jejím provádění byl přítomen přímo statutární orgán kontrolované osoby oprávněný za kontrolovanou osobu jednat. Navíc nelze odhlédnout ani od skutečnosti, kterou poznamenal krajský soud, že stěžovatel není řadový zaměstnanec kontrolované osoby, ale přímo člen představenstva družstva, tj. statutárního orgánu kontrolované osoby. Z tohoto pohledu se proto námitka stěžovatele jeví jako zcela účelová. Skutečnost, že stěžovatel bez dalších členů představenstva není oprávněn samostatně za družstvo jednat, je bezvýznamná ve vztahu k povinnosti podle

pokračování

cit. § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole. Se závěry krajského soudu se Nejvyšší správní soud naprosto ztotožňuje.

[39] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem rovněž v tom, že nepřítomnost zmocněnce kontrolované osoby (JUDr. Kratochvíla, advokát) při kontrole nebyla překážkou provedení kontroly. Navíc, inspektoři stěžovatele poučili o možnosti přizvat zmocněnce ke kontrole. Ten, ač se zmocněncem telefonicky komunikoval, tuto možnost nevyužil.

[40] Odkazuje-li stěžovatel na předchozí rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 6. 3. 2012, čj. 29 A 127/2010 – 124 a čj. 29 A 128/2010 – 148, je především nezbytné stěžovatele upozornit, že tato rozhodnutí byla následně zrušena v řízeních o kasačních stížnostech (rozsudky NSS ze dne 22. 11. 2012, čj. 3 As 50/2012 – 44, a ze dne 30. 1. 2013, čj. 3 As 55/2012 – 43), a v těchto věcech byla vydána nová rozhodnutí krajského soudu. Pochybení stěžovatelky zdejší soud v rozsudku čj. 3 As 55/2012 – 43 neshledal podstatným, neboť generální ředitel se s obsahem tohoto opatření prokazatelně seznámil. Navíc, argumentace ohledně asistentky obchodního ředitele (konkrétně asistentky stěžovatele) se vztahovala k oznámení přijatého opatření po provedení kontroly (tedy k otázce doručování), nikoliv samotné kontroly. Šlo tedy o úkon správního orgánu, který bylo nutno adresovat právě a jen osobám oprávněným jednat jménem nebo v zastoupení kontrolované osoby. V nyní posuzovaném případě však o takový úkon ze strany správního orgánu nejde. Šlo pouze o požadavek předložení vinařské evidence a umožnění vstupu do skladových a výrobních prostor, nikoliv pomoc při hledání či poskytnutí odborného vyjádření. Nebyl proto důvod pochybovat, že stěžovatel měl kompetenci inspektorům tuto součinnost poskytnout.

[41] Opačný výklad by zcela znemožnil provádění kontrol, a to jednoduše tak, že by se statutární orgán kontrolované osoby vyhýbal kontrolám pouhým tvrzením, že se na daném místě nenachází. Tím by se zmařil smysl a účel zákona o státní kontrole. To jistě zákonodárce přijetím uvedeného zákona nezamýšlel.

[42] Stěžovatel dále namítal, že správní orgán měl kontrolu avizovat předem, aby nedošlo ke zmaření kontroly nepřítomností výrobního ředitele M. Za této situace nelze stěžovatele nutit k poskytování součinnosti, na kterou nemohl reagovat. Takovýto postup by bylo možno označit až za šikanózní.

[43] Nejvyšší správní soud s touto úvahou stěžovatele nesouhlasí. Ve věcech Templářských sklepů Čejkovice jako kontrolované osoby bylo krajským soudem již opakovaně vysloveno, že povinnost předchozího oznámení kontroly zákon o státní kontrole nestanoví. Z předložených spisů ve věcech kontrolované osoby vyplývá, že správní orgán při provádění řádných kontrol u této kontrolované osoby obvykle tuto kontrolovanou osobu vyzývá k součinnosti samostatnou výzvou předem. Činí-li tak, jde pouze o jistou jeho praxi, která jde nad rámec zákona a zřejmě sleduje účel hospodárnosti a efektivity kontroly. V žádném případě však nelze očekávat, že orgány dozoru budou kontrolovanou osobu (v této věci stěžovatele) *vždy* na své zamýšlené kroky upozorňovat. O to víc to platí za situace, kdy šlo o následnou kontrolu, která musela být stěžovateli i kontrolované osobě předvídatelná, neboť v předchozí fázi řízení byla uložena určitá opatření k nápravě zjištěného stavu v podnikání kontrolované osoby. Nelze tedy souhlasit s tvrzením stěžovatele, že nemohl být nucen k součinnosti, ani s jeho tvrzením, že ze strany správního orgánu I. stupně šlo o šikanózní jednání. Naopak, výklad stěžovatele směřuje k absurdnímu závěru, že by orgány dozoru byly povinny subjekty vždy předem upozornit na zamýšlenou kontrolu, jinak mají tyto subjekty právo odmítnout součinnost. Lze si jistě představit celou řadu typových situací, kde by takovýto požadavek popřel jakýkoliv rozumný smysl kontroly, která někdy musí

být ze své podstaty překvapivá. Stěžovatelova argumentace tedy nejenže nemá oporu v žádném ustanovení zákona o státní kontrole, ale je s ním v jasném rozporu.

[44] Ostatní námitky, jako např. tvrzení, že samotná kontrola by nic neprokázala, inspektoři by nebyli schopni se ve skladu orientovat, jakož i tvrzení, kterými se stěžovatel snaží zpochybnit důvodnost a legitimitu momentu překvapení, považuje zdejší soud za spekulativní a účelovou polemiku stěžovatele, která se s ohledem na výše uvedené mívá s předmětem tohoto řízení. Otázka, zda by něco inspektoři ve skladu byli bývali našli, zda by tam byli schopni se orientovat, by byla posuzována v jiném řízení. Rozhodně není na stěžovateli, aby na základě takovýchto zcela spekulativních argumentů kontrolu znemožnil.

[45] Námitky stěžovatele ohledně nezákonnosti zahájení kontroly, jejího neoznámení a nezbytnosti přítomnosti zmocněnce při provádění kontroly jsou proto nedůvodné.

[46] Stěžovatel taktéž namítá nesprávnou aplikaci § 301 písm. a) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, neboť dopadá do vnitřního vztahu mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Z tohoto ustanovení nelze dovozovat povinnosti vůči správnímu orgánu. Tato námitka je z pohledu zdejšího soudu zcela nesrozumitelná, neboť krajský soud ustanovením zákoníku práce na žádném místě napadeného rozsudku neargumentuje. Z tohoto důvodu jí zdejší soud neposuzoval.

IV.C.

Posouzení námitek týkajících se výše uložené sankce a postupu při jejím uložení

[47] Stěžovatel tvrdí, že nebyl poučen o výši pokuty, která mu mohla být uložena a takový postup shledává nezákonným. Odmítá závěr krajského soudu, že správní orgán I. stupně ho nemusel poučit o výši pokuty, neboť měl stěžovatel zástupce a neznalost zákona ho neomlouvá. Poukazuje na současné znění protokolů o kontrole kontrolního orgánu, kde toto poučení již zahrnuto je. Zásada, že neznalost zákona neomlouvá, je dle stěžovatele objektivně nesplnitelná. Je překvapivé, že takový závěr učiní soud vůči právnímu laikovi. Tato zásada je dle stěžovatele již překonána. Z tohoto důvodu obsahuje správní řád povinnost správních orgánů poskytovat náležitě poučení, takového poučení se stěžovateli nedostalo.

[48] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující. Jak již bylo zmíněno výše, krajský soud se otázkou povinnosti poučit stěžovatele o konkrétní výši maximální možné pokuty zabýval na s. 26 napadeného rozsudku. Krajský soud uvedl, že na zaprotokolování formulace poučení s odkazem na § 19 odst. 1 zákona o státní kontrole, aniž by byla uvedena konkrétní výše maximální pokuty, neshledal pochybení.

[49] Je pravdou, že by bylo vhodnější, pokud by správní orgán stěžovatele poučil i o konkrétní maximální možné výši pokuty. Pokud správní orgán I. stupně stěžovatele poučil o možnosti uložení pokuty za neposkytnutí součinnosti současně s výslovným odkazem na konkrétní ustanovení zákona o státní kontrole (v tomto případě na § 19 odst. 1), nebyl dále nezbytně povinen stěžovateli sdělovat konkrétní výši maximální možné výše pokuty. V tomto případě bylo skutečně takové poučení postačující, neboť přímo odkazuje na konkrétní ustanovení zákona a tento je veřejně stěžovateli dostupný. Ostatně, i kdyby tuto informaci stěžovatel měl, lze si jen stěžít představit, že by teprve z ní odvozoval své rozhodnutí, zda se dopustí porušení jasně stanovené a nesporné povinnosti poskytnout součinnost, či nikoliv.

pokračování

[50] Zdejšímu soudu v této souvislosti není ani zřejmé, co vede stěžovatele k závěru, že zásada „neznalost zákona neomlouvá“ byla již překonána, příp. že se jí již není potřeba řídit. Všechny právní předpisy vyhlášené ve Sbírce zákonů jsou součástí právního řádu ČR a jsou závazné pro všechny stejně, tj. i pro stěžovatele. Tato zásada znamená v podstatě povinnost lidí, kteří se nacházejí v určité právně relevantní situaci, seznámit se s právními dopady svého jednání, a to případně dle okolností též ve spolupráci s osobou práva znalou. Stěžovatel byl ostatně nejen v kontaktu s inspektory, kteří mu poskytli poučení, ale telefonicky též s právním zástupcem kontrolované osoby (více k tomu bod [25] shora). Jak inspektorů, tak právního zástupce se mohl na přesnou výši hrozící pokuty jistě dotázat.

[51] Stěžovatel dále zpochybňuje přiměřenost sankce. Došlo prý k zneužití správního uvážení, zejména nebyly zohledněny okolnosti, za kterých byla uložena. Stěžovatel postrádá individualizaci pokuty, nebylo přistoupeno k odstupňování pokuty v rámci stanoveného rozmezí. Nedostatečnost se pokusila napravit žalovaná, ani její rozhodnutí však není vyčerpávající. Své zdůvodnění postavila pouze na přitěžujících okolnostech. Krajský soud však shledal minimálně tu polehčující okolnost, že stěžovateli předtím nebyla nikdy pokuta uložena. Za další polehčující okolnosti, stěžovatel považuje tyto: i) kontrola nebyla avizována předem; ii) kontrolovaná osoba se bránila proti kontrolním postupům všemi zákonnými prostředky.

[52] K tomu soud podotýká, že kontrola být avizována předem nemusí, a při kontrolní činnosti bude naopak obvyklé, že avizována předem nebude (více viz bod [43] shora). Standardní postup kontrolujícího tedy nemůže být polehčující okolností pro toho, kdo povinnost podle zákona porušil. Pokud dále stěžovatel jako „polehčující okolnost“ uvádí, že se kontrolovaná osoba bránila proti kontrolním postupům všemi zákonnými prostředky, je zdejšímu soudu nesrozumitelné, co se tím míní. Není patrné, proč tato skutečnost působí ve vztahu k jednání stěžovatele jako polehčující.

[53] Otázkou přiměřenosti sankce se zdejší soud v minulosti již zabýval. Například v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012 - 36, č. 2671/2012 Sb. NSS (*Asociace užité grafiky a grafického designu*), konstatoval: „Soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen v situaci, kdy je soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomočí nabrudit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s. ř. s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytykána nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod.“ Soudy přitom při aplikaci § 78 odst. 1 neposuzují spravedlnost pokuty, ale podmínky jejího uložení, včetně přezkoumatelnosti odůvodnění a meze správního uvážení.

[54] V daném případě se zdejší soud v zásadě ztotožňuje s uvedenými závěry krajského soudu. Správní orgány byly ve smyslu § 62 odst. 3 správního řádu povinny dbát, aby uložena pokuta nebyla v hrubém nepoměru k závažnosti následku a k významu předmětu řízení. K majetkovým a osobním poměrům pachatele deliktu při ukládání pokuty lze přihlídnout jen tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 – 133, č. 2029/2010 Sb. NSS). Sám stěžovatel likvidační charakter uložené pokuty ve správním řízení ani v žalobě netvrdil, v žalobním řízení v replice k vyjádření žalovaného jen uvedl, že není jasné, jak žalovaný dospěl k tomu, že pokuta likvidační není. Sám však nikdy netvrdil, že by pokuta vůči němu skutečně likvidační byla, nedoložil ani žádné údaje o svých osobních a majetkových poměrech, z nichž by soud mohl vycházet. K tomu lze proto jen odkázat na právní názor rozšířeného senátu v cit. usnesení čj. 1 As 9/2008 – 133:

„Správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nebrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání“ (bod 31). Soud opakuje, že stěžovatel nikdy netvrdil, a to ani nyní v kasační stížnosti, svoje existenční ohrožení pokutou. Ani správní orgán takovéto podezření z logiky věci neměl, neboť stěžovatel je vysoce postavený manažer vinařského družstva. Bylo na stěžovateli, aby takovéto teze konkrétními tvrzeními a důkazy vyvrátil, což však neučinil.

[55] Stěžovatel dále namítá, že správní orgán porušil pravidlo dvojího přičítání ve vztahu k přitěžující okolnosti – nepustil inspektory, ačkoliv mu v tom nebránily žádné závažné skutečnosti. Kritériem však dle stěžovatele není objektivní překážka. Ze zákona nevyplývá, že by byla osoba povinna své případné protiprávní chování zdůvodňovat. Lze si dále představit mnohem závažnější jednání, pro které lze takovou pokutu uložit. Krajský soud ani správní orgány se nezabývají úmyslem zákonodárce a smyslem zákonného rozpětí. Nejvyšší hranici ponechává zákonodárce pro ty nejzávažnější případy, tj. škodě na zdraví nebo úmrtí spotřebitele, či v případě opakovaného závažného neposkytnutí součinnosti. Nutno přihlídnout i k tomu, že v případě umožnění přístupu inspektorů do skladu by tito nezjistili prakticky nic. Rádné zdůvodnění postupu správních orgánů při udělování pokuty absentuje.

[56] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že kritérium objektivní překážky za skutkového stavu, který byl v projednávaném případě, je zcela relevantním kritériem pro stanovení výše pokuty. Správní orgány a soud hodnotily skutečnost, že stěžovatel neposkytl součinnost, ač to byla jeho povinnost. Zdůraznily, že mu přitom nebránily jiné okolnosti, které by byly natolik závažné, že by mohly vůči stěžovateli působit jako „polehčující“ nebo „omluvitelné“, pokud jde o jeho zákonné povinnosti. Z prokázaného skutkového stavu, který zůstal mezi účastníky řízení nesporný, je zřejmé, že stěžovatel nevyvinul ani žádnou jinou snahu k tomu, aby mohla být kontrola plnění opatření provedena. To znamená, že nejenže odmítl poskytnout součinnost sám, aniž by existovaly důvody, pro které by to po něm nebylo spravedlivé požadovat, ale nepokusil se ani zajistit osobu jinou, která by dle jeho právního názoru byla oprávněna vpustit inspektory do prostor, které měly být předmětem kontroly. Nepokusil se ani jinak vytvořit základní podmínky k provedení kontroly, odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků, jak to požaduje § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole. Tím jednoznačně porušil uvedenou povinnost. Jak správně uvedl krajský soud, kontrola navazovala na kontrolu předchozí, proto mělo odepření stěžovatele poskytnout součinnost obzvláště závažný charakter. Takové jednání stěžovatele navíc může vést k důvodné domněnce, že uložené opatření nebylo splněno. Jeho naprosto ničím nepodložená spekulace, že inspektoři by v případě provedení kontroly stejně nic nezjistili, je pro řízení o pořádkové pokutě zcela irrelevantní.

[57] Stěžovatel dále zpochybňuje též závěr krajského soudu o moderaci sankce. Ten je prý v příkrém rozporu s obdobnými rozhodnutími NSS a ÚS (např. rozsudek čj. 7 As 72/2009 – 72, usnesení rozšířeného senátu čj. 1 As 9/2008, a nálezy sp. zn. Pl. ÚS 3/02, Pl. ÚS 38/02, či Pl. ÚS 12/03). Postih uložený stěžovateli je dle jeho názoru zjevně nepřiměřený.

[58] K tomu zdejší soud uvádí následující. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. [r]ozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Všechny uvedené podmínky musí být přitom splněny současně.

pokračování

[59] Krajský soud jasně a srozumitelně uvedl důvody, pro které dospěl k závěru, že uložená pokuta nebyla ve zjevně nepřiměřené výši a nebyla pro stěžovatele likvidační. V takovém případě nebyly dány podmínky pro snížení nebo upuštění od pokuty. Z odůvodnění krajského soudu je zcela zřejmé, že pečlivě zohledňoval dosavadní judikaturu zdejšího soudu k této otázce (zejména pak rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 22/2012 - 23). Rovněž má za to, že byl shromážděn dostatek důkazů, které prokazují, že se stěžovatel dopustil porušení své povinnosti, za které lze uložit pořádkovou pokutu, že jednání stěžovatele bylo v rozporu se zákonem a že okolnosti případu a následek, který tím byl způsobem, má závažnější povahu oproti situaci, pokud by se jednalo „pouze“ o počáteční kontrolu.

[60] Konečně, stěžovatel uplatnil námitky týkající se vad výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ani v této otázce se zdejší soud neztotožnil s argumentací stěžovatele. Stěžovatel od počátku věděl, co mu je kladeno za vinu, v jakém jeho jednání spatřoval správní orgán I. stupně porušení povinnosti poskytnout součinnost. Výroky, jejichž nepřezkoumatelnost stěžovatel napadá, jsou formulovány jasně, přesně odkazují na příslušná ustanovení zákona, podle kterých je pokuta ukládána, je v nich označena osoba stěžovatele a výslovně jednání, kterým se dopustil porušení povinnosti poskytnout součinnost, tj. „*když inspektorům SZPI nebyl umožněn vstup do skladu hotových výrobků, ve kterém měly být provedeny kontrolní úkony – kontrola plnění opatření č. P074-70394/10/C, D a když nebyla předložena vinařská evidence.*“ Není proto pravdou, že uvedený výrok je pokud jde o konkrétní vymezení jednání stěžovatele nepřezkoumatelný a tuto námitku považuje zdejší soud za účelovou.

[61] I tato námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

V.

Závěr a náklady řízení

[62] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto jí dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[63] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalované nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady přesahující její obvyklou činnost, a proto jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2013

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu